

[Hanne Reintoft.]

mum, og at 4 måneder antagelig var nødvendig. Når man nu vil revidere denne lovgivning, kunne man måske i højere grad have skævet til de tanker, man har gjort sig både i socialreformkommissionen og i de forskellige folketingsudvalg om lettelser for kvinder med små børn, både i svangerskabsperioden og i et længere tidsrum efter fødslen.

Det er selvfølgelig på tide at få reguleret reglerne om efterløn, og man må se med tilfredshed på, at man også på dette område vil afskaffe en kvindediskriminerende lov, sådan at der også til en kvindelig funktionærs efterlevende kan udbetales efterløn. Desværre har man ikke som for tjenestemændenes vedkommende foreslået, at lønnen også kan tilfalde boet.

Må jeg dog i denne forbindelse beklage, at man, hver gang man skal løse problemerne omkring kvindediskriminationen i Danmark, begynder ovenfra. Vi har afskaffet sambeskatningen. Det var til fordel for de mest velstillede. Vi har klaret pensionen for de kvindelige tjenestemænd, og nu kommer vi til efterlønnen for de kvindelige funktionærer. Alt det er meget godt, men det er hver gang de bedst stillede grupper, man hjælper først. Jeg tror nok, at hele problemet om lige løn snart må stå for tur; det er den mest diskriminerende ordning, vi overhovedet har.

Man kunne også her understrege, at samtidig med at det er nødvendigt at pynte på funktionærloven, hvis den skal være en slags foregangslov, bør dette arbejde, hvis man mener noget med, at man vil bruge funktionærloven som udgangspunkt for ordentlige ansættelsesvilkår, foranledige, at man tager andre ansættelseslove op til revision. Der er ifølge disse ansættelsesvilkår af betydelig ringere format; jeg kan nævne medhjælperloven og sømandsloven, der med deres fuldstændig utidssvarende afhængighed af arbejdsgiveren virkelig byder på ringe vilkår for anstændige arbejdsforhold.

Vi må altså henstille, at begge lovforslag gennemgås grundigt i udvalget og kommer tilbage med, skal vi sige et lidt større vingefang. Jeg vil også henstille, at man meget nøje hører på lønmodtagerorganisationerne, herunder tager hensyn til de forhandlingsvanskeligheder, de har gjort opmærksom på,

så vi kan gennemføre et bedre lovforslag, når tiden er inde til det. Det har jo ikke skortet på løfter, så jeg synes nok, man har forpligtelse til at komme med noget bedre.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Jeg synes, at det, der tydeligst skinner igennem i forhandlingerne her i dag, er, at det ikke alene er funktionærers, men alle løntageres tryghedsproblemer, der ligger de forskellige partier på sinde. Det er for mig en vigtig forudsætning for arbejdet med funktionærloven. Det er jo ikke meningen — og jeg har forstået, at deri er de forskellige partier enige — at skabe større skel mellem løntagergrupperne, end der måske er i forvejen. Men på den anden side må vi ikke lukke øjnene for de særlige problemer, som visse befolkningsgrupper kan have, og som, for så vidt angår særlig de ældre funktionærer, er blevet fremhævet fra flere sider i dag. Der er her en balance, som vi må prøve på at holde, og som jeg håber vil komme til at præge det kommende udvalgsarbejde.

Hr. Erling Dinesen var inde på betragtninger af tilsvarende art. Alle løntagere bør sikres på samme måde som funktionærerne, sagde hr. Erling Dinesen, og tilføjede: Spørgsmålet er så, hvordan man skal skaffe denne sikkerhed, om det skal ske ved lovgivning eller ved aftaler. Ja, det er et af problemerne. Det er også derfor, jeg ligesom har sat et spørgsmålstejn ved, om det er den helt rigtige tankegang, hr. Erling Dinesen og socialdemokratiet er kommet ind på, når de gradvis vil udvide funktionærlovens område og oven i købet i første runde inddrage dem, hvis tryghedsproblemer i forvejen er løst på den måde, der kommer nærmest løsningen for tjenestemænd og funktionærer. Men spørgsmålet, om det er ved udvidelse af funktionærloven eller anden lovgivning, eller det er ved arbejdsmarkedsforhandlinger, løntagerne som helhed skal få udvidet tryghed i deres ansættelse og arbejdsvilkår, er vel noget, som det er naturligt at vente at folketingsudvalget fordyber sig i.

Hr. Simonsen spurgte, om jeg kunne tænke mig at nedsætte et udvalg til at undersøge det sociologiske fænomen, tror jeg det blev kaldt, at ældre funktionærer mister deres arbejde og har svært ved at få ny beskæftigelse, samt hvad der kan gøres ved